

Pomalu se probíral k vědomí. Bolelo ho celé tělo, hlava mu třeštila. Zablácená, provlhlá uniforma ho studila. Nemohl se upamatovat, kde se tu vzal a co tu vlastně chce. Něco ho silně tlačilo do nohy, kterou měl zkroucenou pod tělem. Nahmatal tam pušku, vytáhl ji a s námahou se postavil s její pomocí na nohy. Tma byla taková, že si neviděl ani na špičku nosu. Najednou si vzpomněl: musí najít svou setninu! Včera večer jim setník zdůrazňoval, že každé vzdálení se od jednotky v předvečer bitvy bude považováno za zběhnutí!

Potácivě se dal do pohybu. Když obešel jakési křoví, zahlédl v dálce záblesky ohníčku. Vydal se tím směrem. V úzkost ho uvádělo jakési temné dunění, které si nedovedl nijak vysvětlit a které neustávalo.

Konečně se přiblížil k ohni – a oddechl si: vojáci kolem něj měli stejné uniformy jako on – jen mu připadali jaksi vymydlení a nažehlení: to neodpovídalo jeho stavu, na kterém se podepsalo strádání posledních týdnů válečného tažení; taky byli náramně veselí a bezstarostní – v předvečer bitvy, o které se mezi vojáky povídalo, že je předem prohraná: Napoleon nebyl ještě poražen!

Vojáci si opékali na ohni kousky jakéhosi masa, nabodnuté na prutech, které báječně voněly. Rázem se v něm ozval hrozný hlad. Vtom si jej jeden z vojáků všimnul a viděl v jeho pohledu ten strašný hlad. Vyzval ho, aby si vzal, on že už má dost. A že kde ses tady vzal a jak to vypadáš – ty ses ztratil své jednotce? Mlčky horlivě kýval hlavou – tak byl zaměstnán báječně vonícím a chutnajícím masem. Když jej spořádal, se strachem vykoktal, že má strach, že bude prohlášen za zběha; strašně se lekl, když se vojáci hlasitě rozřehtali. „Nic si z toho nedělej, my tě nedáme!“ halasili jeden přes druhého, když mu dávali zavdat čaje i kořalky.

Ten, který ho obdaroval masem, se mu zdál přístupnější než ostatní. Přisunul se tedy k němu blíž. „Ty nemáš strach, že padneš, říká se, že proti Napoleonovi nemáme šanci?“ Zase se po něm tak divně podíval: „Nějaký šrám přežiju, ale proč bych měl padnout – neber to tak vážně a pojd' se se mnou vyfotit!“ A vytáhl z vojenské torny jakousi malou stříbrnou krabičku, chvílku s ní manipuloval a v okamžiku z krabičky vyšlehl oslnivý záblesk – ale osvítil jen křoví v pozadí. „To jsem blázen, kamaráde, kde jsi?“ Ale po vojákovi jako by se zem slehla, i když by všichni přísahali, že tady ještě před chvílí stál – unavený, špinavý a k smrti vystrašený.

Nad krajinou se pomalu rozednívalo, po dálnici svištěla auta a „vojáci“ se začali připravovat k rekonstrukci bitvy u Slavkova – bylo 2.prosince 2005.